

Να θυμηθούμε ότι ο Αυγείας είχε υποσχεθεί στον Ηρακλή αμοιβή, αν αυτός κατόρθωνε να του καθαρίσει τους στάβλους. Ο Ηρακλής τους καθάρισε αλλά ο Αυγείας αρνήθηκε να πληρώσει και έδωσε τον Ηρακλή από την Ήλιδα. Έδωσε και τον γιο του, Φυλέα, που υποστήριξε ότι ο Ηρακλής δικαιούταν να πληρωθεί. Ο Φυλέας κατέφυγε στο Δουλίχιο. Στις Μυκήνες, ο Ηρακλής συγκέντρωσε στρατό με σκοπό να βαδίσει εναντίον της Ήλιδας. Ο αδελφός του, ο Ιφικλής, ήρθε να τον ενισχύσει. Ήρθαν και πολλοί από την Αρκαδία αλλά και πολεμιστές από ολόκληρη την χώρα.

Στο αντίπαλο στρατόπεδο, ο Αυγείας ετοίμασε δικό του στρατό, στον οποίο έβαλε αρχηγούς τους δίδυμους γιους του αδελφού του, Άκτορα, και της Μολιόνης, στην πραγματικότητα γιους του Ποσειδώνα. Ήταν ο Εύρυτος και ο Κτέατος, γνωστοί ως Μολιόνες από το όνομα της μητέρας τους ή Ακτορίδες από το όνομα του γήινου πατέρα τους. Τους περιγράφουν ως κολλημένους μεταξύ τους στο σώμα που σημαίνει ότι ήταν σιαμαίοι της αρχαίας εποχής. Άλλοι λένε ότι απλά καθένας τους είχε δυο κεφάλια κι από τέσσερα χέρια και τέσσερα πόδια. Και, όπως οι Διόσκουροι, είχαν βγει από ένα αβγό. Από ασημένιο αβγό, ενώ των Κάστορα και Πολυδεύκη ήταν χρυσό ή «στο χρώμα του γαλάζιου υάκινθου», κατά τη Σαπφώ. Και είχαν κι αυτοί άσπρα άλογα: Ο ένας κρατούσε τα χαλινάρια και τα διηύθυνε στον αγώνα και ο άλλος τα μαστίγωνε να τρέξουν οπότε οι δυο τους πάντα νικούσαν στους αγώνες, λέει ο Όμηρος στην Ιλιάδα (Ψ 641).

Στο πλευρό του Αυγεία ήρθε και ο Αμαρυγκέας, ο γιος του Αλέκτορα, από την Θεσσαλία, με αντάλλαγμα να γίνει βασιλιάς των Επειών της Ήλιδας. Προκειμένου να ενισχύσει τις δυνάμεις του, ο Αυγείας του παραχώρησε το τμήμα αυτό του βασιλείου του.

Όπως και στην Κω, τα πράγματα δεν πήγαν καθόλου καλά για το στράτευμα του Ηρακλή. Οι Μολιόνες νίκησαν. Ο Ηρακλής αρρώστησε και ζήτησε ανακωχή. Οι Μολιόνες δέχτηκαν αλλά, όταν έμαθαν ότι ο Ηρακλής ήταν άρρωστος, επιτέθηκαν με όλες τους τις δυνάμεις. Ο στρατός του Ηρακλή σκόρπισε. Ο Ιφικλής τραυματίστηκε βαριά. Τον μετέφεραν ετοιμοθάνατο στην αρκαδική Φενεό, στην περιοχή της ομώνυμης λίμνης. Ο ντόπιος ποτάμιος ήρωας, Βουφάγος, και η γυναίκα του, Πρώμνη, που ανέλαβαν να τον θεραπεύσουν, δεν μπόρεσαν να τον σώσουν. Κατά μια εκδοχή, ο Ιφικλής πέθανε και θάφτηκε εκεί.

Άρρωστος και χωρίς στρατό, ο Ηρακλής αναγκάστηκε να υποχωρήσει άτακτα. Οι Μολιόνες τον καταδίωξαν ως τα σύνορα της Ηλείας με την Αχαΐα, εκεί όπου βρισκόταν ο ποταμός και

η πόλη Βουπράσιο. Λένε ότι ο Ηρακλής ήπια από το ποτάμι νερό και το είπε «γλυκό νερό» (**η** δύ ύδωρ), με τους ντόπιους να ονομάζουν το σημείο εκείνο « **βα** δύ ύδωρ».

Ήταν η εποχή που θα διεξάγονταν για τρίτη φορά τα Ίσθμια, οι τελετές που γίνονταν κάθε τρία χρόνια στον Ισθμό της Κορίνθου προς τιμή του Ποσειδώνα και περιλάμβαναν μουσικούς, γυμνικούς και ιππικούς αγώνες. Ο πόλεμος διακόπηκε. Οι Μολιόνες ορίστηκαν θεωροί της Ήλιδας (επίσημοι εκπρόσωποι) και ξεκίνησαν για την Κόρινθο.

Νικημένος, ο Ηρακλής ούτε στις Μυκήνες δεν μπόρεσε να μείνει καθώς ο Ευρυσθέας τον έδιωξε. Κατέφυγε στην φιλική Φενεό. Εκεί, έμαθε ότι οι Μολιόνες βρίσκονταν στον δρόμο για την Κόρινθο. Καθώς οι εχθροί του ήταν εκείνοι που πρώτοι είχαν παραβιάσει την ανακωχή, ο ήρωας δεν δίστασε να τους στήσει ενέδρα στην περιοχή των Κλεωνών, κοντά στην Νεμέα. Οι Μολιόνες σκοτώθηκαν. Ο φόνος των θεωρών Μολιόνων στις Κλεωνές έκανε τους Ηλείους να αποφασίσουν ότι ποτέ στο εξής δεν θα μετείχαν στα Ίσθμια.

Στις Κλεωνές, τα έλεγαν αλλιώς: Δεν υπήρξε ενέδρα. Έγινε κανονική μάχη. Μάλιστα, σ' αυτή σκοτώθηκαν και 360 εθελοντές από την πόλη τους, που πολέμησαν στο πλευρό του Ηρακλή. Και, για να τους τιμήσει, ο ήρωας έστησε εκεί μνημείο. Οι κάτοικοι των Κλεωνών το έδειχναν και κάθε χρόνο τιμούσαν τους νεκρούς τους με τελετές. Τα περί ενέδρας, έλεγαν ότι είναι η δικαιολογία των Ηλείων, για να μη μετέχουν στα Ίσθμια.

Όταν η Μολιόνη, η μητέρα των νεκρών, έμαθε ότι δράστης ήταν ο Ηρακλής, το ανακοίνωσε στους Ηλείους. Με την σειρά τους, αυτοί ζήτησαν από το Άργος να τιμωρηθεί ο ένοχος. Οι Αργείοι αρνήθηκαν. Οι Ηλείοι ζήτησαν από τους Κορίνθιους να αποκλείσουν τους Αργείους από τα Ίσθμια. Κι αυτοί αρνήθηκαν. Η Μολιόνη περιορίστηκε να καταραστεί όποιον από τους Ηλείους θα μετείχε στο μέλλον στα Ίσθμια. Με αυτό αιτιολογούσαν οι Ηλείοι την αποχή τους από τις τελετές και τους αγώνες στον Ισθμό.

Όσο να γίνουν όλα αυτά, ο Ηρακλής συγκροτούσε νέο στρατό. Ο Αυγείας κάλεσε συμμάχους του τους Πισάτες. Δεν τον έσωσαν. Ο Ηρακλής και οι δικοί του μπήκαν στην Ήλιδα, νίκησαν τους αντιπάλους τους, σκότωσαν και τον Αυγεία. Ο Φυλέας επέστρεψε. Ο Ηρακλής τον έκανε βασιλιά της Ήλιδας και ίδρυσε στην Ολυμπία τους Ολυμπιακούς αγώνες. Θα γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια. Από τον πανελλαδικό ήρωα, έλεγαν, ιδρύθηκαν οι Ολυμπιακοί αγώνες

και όχι από τον Ιδαίο Ηρακλή, τον κρητικό ήρωα, όπως ήδη αναφέρθηκε. Για τους νικητές, ο ημίθεος όρισε ότι ως βραβείο θα στεφανώνονταν με κλαδί αγριλιάς, αυτής που είχε φέρει από την χώρα των Υπερβόρειων και φύτευσε στην Ολυμπία. Και οι φωτιές για τις εκεί θυσίες έπρεπε να ανάβουν μόνο με ξύλο λεύκας, δέντρου που ειδικά για τον σκοπό αυτό φύτευσε εκεί. Το είχε φέρει από τον Άδη, όταν κατέβηκε να πάρει τον Κέρβερο, οπότε μάλλον δίκιο είχε ο Απολλόδωρος που υποστηρίζει ότι η εκστρατεία εναντίον του Αυγεία έγινε μετά την διεκπεραίωση των δώδεκα άθλων.

(τελευταία επεξεργασία, 9 Σεπτεμβρίου 2021)